

Petr Hájek: TAJEMSTVÍ VELKÉHO ANDREJE: bezmocnost. Proč cupital za Pavlem a Fialou na Hrad

- CZ24 News | 5. června 2023

ČESKO: PETR HÁJEK si spolu se čtenáři Protiproudu klade otázku, proč hraje Andrej Babiš křoví svým umanutým nepřátelům, kteří se ho snaží zlikvidovat - a dochází k dosti důležitým závěrům

Nemohu dnes začít jinak než citací z dopisu naší čtenářky (a divačky PPTV) Evy J. Jednak proto, že - díky za to - dopisů přichází stále hodně, ale tentokrát naše pravidelná pondělní Tea Party nebude: Musím se omluvit, jistá moje indispozice (nic vážného, ale spíš nepříjemného) způsobila, že na jeden až dva týdny naše vysílání musíme přerušit. Proto se pokusím v této době trochu více pracovat s dopisy a názory z redakční pošty alespoň touto formou.

To podstatnější však je, že podobně jako Eva J. reagovalo a ptá se mnoho z Vás. Paní Eva píše:

„Po zhlédnutí tiskové konference po setkání Petra Pavla, Petra Fialy a Andreje Babiše se nemohu zbavit pocitu, že se tady začíná formovat nová Národní fronta. Pan Babiš souhlasí se současnou zahraniční politikou vlády, jen zatím nezaujal jednoznačné stanovisko k Dohodě o obranné spolupráci.

A nemůže být třeba toto pozvání pana Babiše na setkání jen snaha koalice a prezidenta připravit hnutí ANO 2011 o voliče? Mohl nebo měl si tuto druhou možnost pan Babiš před tímto setkáním připustit, anebo si ji i připustil, a přesto šel?

Nebo je to všechno jinak a já přeháním?“

Zvířecí farma

Také mě to zaujalo. Andrej Babiš byl přece ještě poměrně nedávno pro tu část společnosti reprezentovanou (protože volenou) stranami pětikoalice pravým arcidáblem. Už jen vyslovení jeho jména bylo pro ně okamžitým pokynem buď k demonstracím (Chvilkaři), nebo rovnou s pavlovovským reflexem pro úprk k volebním urnám. A bylo zcela lhostejné, že ho mezitím po dlouhých letech soud osvobodil z většiny absurdních trestních obvinění. Ta byla prefabrikována především proto, aby jeho „značku“ nenapravitelně poškodila v očích přímo nábožensky zmanipulované části veřejnosti, kterou ovládá Kavárna (pražská, brněnská atd.) za pomoci takzvané veřejnoprávních (a na ně navěšených miliardářských „soukromých“) médií.

Nešlo ale jen o to. Babiš se stal rovněž testovacím panákem, respektive tréninkovým boxovacím pytle pro Brusel (Berlín). Všechny ty speciální zákony, které tam na něj ušili - a u nás jsme je pak (jako všechny ostatní) museli „notifikovat“, tedy bez protestů schválit, byly stejného druhu. Šlo stále o totéž: vytlačit ho z „velké“ politiky. Formálně jsme si sice všichni před zákonem rovni (jak jinak v tomto příkladně „svobodném, liberálně-demokratickém“ režimu), ale - řečeno s Orwellem - „některá prasata jsou si rovnější“. A občan, který má velké majetky, takže je nezávislý na korupčních pobídkách, jimiž se jinak politický proces skvěle organizuje, tento systém principiálně ohrožuje.

Hra nejen o Babiše

Pokud by zůstal u toho, jak to dělají ostatní miliardáři – tedy vydržování si nějaké politické strany, respektive jejích hlavních postav (ať legálně, přes posílání desítek milionů na stranický účet, nebo slavnými „igelitkami“, do nichž se vždy vešel hezký balík neevidovaných korun či eur), bylo by vše v pořádku. Své zájmy by si v „zastupitelské demokracii“ zajistil, všichni by měli podíl, ale hlavně – nemohl by překročit neviditelně narýsované červené čáry.

Ty stanoví prostor pro falešnou hru podle nepsaných pravidel, jež zajišťují, že ať již se k vládnímu kormidlu dostane kdokoli, nic se nezmění. Pod jinou značkou se zase pár let pojede stejně jako předtím v divadelní frašce o domnělé vládní většině a opozici. To ovšem bez korumpovatelných „profi-politiků“ není možné.

A tak naše i bruselské zákony (spolu se stejně zkorumpovanými justičními „orgány“) vymezily, že pokud někdo má dostatečný majetek na to, aby se vymkl celému tomuto shnilému systému, k pákám moci se prostě nedostane. Jde samozřejmě o principiální popření lidovlády (demokracie) obecně, zastupitelské pak zvlášť. V tomto smyslu je také jasné, proč Okamurovo hlásání demokracie přímé (řekněme něco na způsob švýcarské) je stejně tak pro režim neprůchodné, ačkoli Tomio O. – alespoň pokud je známo – žádné miliardy nemá.

S kýmkoli

Andrej Babiš postupně ucítil sílu, která proti němu stojí a pokusil se několikrát „s vlky výti“. Nikdy mu nešlo o žádnou „ideologii“ – tedy uspořádaný soubor politických myšlenek a zásad, na nichž by stavěl program svého hnutí. Nic takového – programově – nevytvořil a nevytvoří. Zbytečně by mu to komplikovalo možnost domnělého volného manévrování mezi pravicí a levicí. Může být všude i nikde – a pořád to bude přijatelné a přitažlivé pro dostatečně velkou voličskou skupinu, kterou zajímá především vůdcův „výkon“: A ten Velký A.B. předvést umí – a předvedl.

Nejen za hezkého počasí, kdy jako manažer vcelku uspokojujivě řídil státní finance i vládu, takže jsme se nepropadali do takových hrůz jako nyní. Na jeho covidovém lavírování mezi tvrdou diktaturou a „helikoptérovou politikou“ (rozhazování peněz mezi „lid“, aby tím omezil možnost jejich radikalizace) bylo patrné, že si ví rady i ve chvílích, kdy mu – paradoxně – viditelně uniká, o co vlastně jde. Vycházel bez problémů s prezidentem Zemanem, udržoval čilé kontakty s ODS (přes stvořitele Petra Fialy „dona Pablo“ Blažka, dnes ministra spravedlnosti), vládl se socialisty. No, nekupte to!

Velký omyl Velkého A.B.

Největší Babišův omyl (v závěrečných dějstvích svého mandátu jej v tom tragicky napodobil Miloš Zeman) však spočíval v pokusu naklonit si i Kavárnu. Ta je totiž pravou nositelkou moci u nás již od převratu – vyjma větší části devadesátých, kdy s jejím hlavním guru Václavem Havlem dosti úspěšně bojoval Václav Klaus. Babiš v rámci těchto pokusů dokonce vyrazil i do hlavního protektorského centra, do Spojených států, aby tam v sídle CIA v Langley „políbil prsten“. Jenže zase špatně. V té době ještě byl v Bílém domě Donald Trump, který bojoval o existenci (v daleko větším rozměru) jako Babiš. Vládl víceméně dále „hluboký stát“ (Deep State) – skupina nevolených bezejmenných napojených na temné postavy v zákulisí.

To je totiž podstata Kavárny. Ač složena viditelně ze složek moci vzdálených, bezprostředně ji spoluvytváří, určuje politická témata a brání vládu, která jí korumpuje. Typická je v tom tzv. umělecká „fronta“ závislá na dotacích z peněz daňových poplatníků (jedno jestli přímo přes státní rozpočet, nebo nepřímo, například z „daní“ České televizi a rozhlasu) a různých bohatých bruselsko-

washingtonských „nadací“.

Takových složek je ale mnohem víc – a jsou hluboce prorostlé do státního aparátu. Ostatně právě kvůli jejich uchování „v pozicích“ nám Brusel nařídil šílený „služební zákon“: Aby se jejich lidé nemohli snadno dostat pryč ani při změně vlády.

Vrcholek ledovce

Kavárnu na venek reprezentují především korporátní média. Jsou sice pouze vrcholkem ledovce, ale jejich role je zásadní: Udržují při životě právě onu část veřejnosti, kterou předtím zmanipulovala, a již se podbízejí. A jsou také podstatná pro předávání „vnitřních informací“ – a spouštění kampaní: Koho lynčovat a existenčně zlikvidovat, z koho udělat hrdinu, koho volit. Sem se Andrej Babiš nikdy dostat nemůže, ani kdyby udělal sebevíce „vstřícných kroků“ či kotrmelců čelem vzad. Tím spíš, že si chtěl vytvořit vlastní malou kavárnu, když koupil Mafru. To byl pro Kavárnu přímo úder na solar.

Okamžitě vzniklo Čapí hnízdo a postupně i protibabišovské mediální zákony. Do tohoto prostoru smí přece vstoupit jen ten, koho Kavárna budto vytvořila (typicky Petr Fiala, Petr Pavel atd.), nebo kdo s ní spolupracuje – především tím, že ji spolufinancuje. Náš „hluboký stát“ (v médiích, v politice, ve státní správě – justici atd.) je samozřejmě bezprostředně napojen na „zdroj“ – na Brusel a Washington. Odtud dostává úkoly, které pak vláda provádí například pomocí nařízení nebo zákonů – nikoli naopak. Nikdy to nebylo zřetelnější než právě při fialovém vládním hnusu, který se tím už ani netají.

Národní fronta?

Takže odpověď naší čtenářce paní Evě je vlastně jasná: Andrej Babiš by takovou „Národní frontu“ určitě vytvořil nesmírně rád. Velmi rád by vládl právě s ODS – a možná i s dalšími stranami pětikolky. Domnívá se totiž, že by se tak stal součástí Kavárny. Hluboký omyl! Možná – když nebude po volbách zbylí, Fialovci s ním klidně do vlády půjdou – ale nikdy ho nepřijmou. Jen využijí (a zneužijí) jeho voličský elektorát k Babišovu definitivnímu odstranění. Samozřejmě za vydatné pomoci Bruselu.

Je příznačné, že jediná skutečná parlamentní opozice – Okamurova SPD – je pro Babiše stejně nepřijatelná jako pro Kavárnu, ale nic mu to není platné. Úplně stejné to je v případě „pozvání na Hrad“ a jednání s Pavlem a Fialou. Je skoro neuvěřitelné, že tak zkušený byznysmen a dnes už i politik, tuto jednoduchou léčku neprohlédl. Udělal to – a udělá to klidně znovu. Je to jeho „slepá skvrna“ na politické sítnici.

Bez šance?

Stokrát se pak může s Fialou potkávat před kamerami Primy (byl jednoznačně lepší, ale to je úplně vedlejší) a vykřikovat: „Fiala už dávno není ODS. Je jako novodobí komunisti Piráti!“, když komentuje (i tak samozřejmě „stříknuté“) aktuální výsledky volebních průzkumů, které jeho ANO jednoznačně favorizují. Nemá šanci – a pořád tomu nevěří. Zbytečně doufá, že se mu naskytne další příležitost, jakou dostal s ČSSD. Ale tu dnes oživuje jiný miliardář, aby ji připravil jako náhradu pro některé pětikolkové „mrtvé“. Ne ne, teď už si na kunu v kurníku dají pozor.

A co tedy?

Ocituji ještě jeden „dopis“ – i když nebyl určen přímo Protiproudu:

„Baví mě ta ODSácká schizofrenost. Premiér schválí zelený zlo, ještě se tím pochlubí, Zahradil s Vondrou mu to strhají, ještě se tím pochlubí, pak to Švédové trochu vyžehlí, Fiala s Vondrou se tím pochlubí. Trochu mi to připomíná Babiše, jak taky mektal proti progresivismu a greendealu, pak ho podepsal, jeho Charanzová a spol. všechno odhlasovali – a jeho Věrka Jourová to jistí kriminalizací projevu. Kromě Věrky, ta je jeb. utá tak, že vůbec nechápe, o co jde v reálném světě okolo. Nemůžete se třeba všichni vzít za ruce a odtančit do Brusle? (více [zde](#)).“

Omyl, ani to Andrej Babiš nemůže! Místo toho vytváří plané naděje svým voličům a oddaným příznivcům. Tváří se jako opozice, ale současně souhlasí s fialově hnusnou zahraniční politikou aktuální vlády – a jeho ANO prý bude „zvažovat“ (!) svou podporu smlouvě o dočasném pobytu amerických okupačních vojsk na našem území.

Asi se k němu nedostanou ani výroky, jako je ten poslední z úst „bezpečnostního experta“ P. Luzina, ruského emigranta žijícího za třicet stříbrných ve Washingtonu:

„Západ musí začít myslet jinak. Nepřemítat, jak se dohodnout s Putinem na míru a koexistenci, ale připustit, že za určitých okolností bude třeba zničit ruský jaderný potenciál.“

Paradoxy

Samozřejmě, nikdo si nepřeje jadernou válku více, než ruští zrádci a zaprodanci Západu.

Přeje si ji i Andrej Babiš? Určitě ne. Ale právě pokud nezačne „myslet jinak“ – nemá v Kavárně snící o světové válce šanci. A to nejspíš nezačne. Takový veletuč by mu vzal i to poslední, co mu ještě z jeho výletu do politiky zbývá: Úžasně setrvalou podporu zhruba třetiny lidí odhodlaných chodit k volbám.

Ti lidé jsou úžasní!

Vůbec totiž netuší, že svou věrností vlastně blokují jakous takous možnost vypořádat se legální cestou s těmi, kteří jejich miláčka po leta ničí a chtějí se ho zbavit – právě tak jako celé České republiky a jejich historických národů!

„Jsou to ale paradoxy,“ řekl by Havlův sládek – protože je to právě Havel, který zde „hluboký stát“ pro Brusel a Američany zbudoval. Jsou to paradoxy.

Odpověděl jsem dostatečně srozumitelně, paní Evo?

Těším se s vámi se všemi – jakmile to jen trochu půjde – při naší další společné hodině na čaji s nepodvolnými v Protiproudu!

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)